

De heer Pierre-Yves DERMAGNE
Vice-eersteminister en Minister van Economie en
Werk
Hertogstraat 61
1000 BRUSSEL

Brussel, 9 februari 2023

Geachte heer Vice-eersteminister,

Betreft : **Onontvankelijkheid – IBR-ontwerp van “Norm inzake de opdracht van de bedrijfsrevisor bij de ontbinding en vereffening van vennootschappen”**

Wij verwijzen naar het schrijven vanwege de Voorzitter van het IBR aan de Hoge Raad van 14 november 2022, ontvangen via mail op 17 november 2022, met het verzoek om - in toepassing van artikel 31, § 1, van de wet van 7 december 2016 tot organisatie van het beroep van en het publiek toezicht op de bedrijfsrevisoren - het bijgevoegd ontwerp van “Norm inzake de opdracht van de bedrijfsrevisor bij de ontbinding en vereffening van vennootschappen” goed te keuren.

Hierbij wensen de leden van de Hoge Raad u ervan op de hoogte te brengen dat zij, in het kader van de vergadering van 27 januari 2023, hebben vastgesteld dat het dossier, zoals voorgelegd door het IBR op 17 november 2022, onontvankelijk is en dit om de volgende reden: in het voorgelegd ontwerp wordt verwezen naar de toepassing van de “norm inzake de toepassing van de internationale standaarden voor kwaliteitsmanagement 1 en 2 (ISQM 1 en 2) en van ISA 220 (Herzien) in België”, terwijl deze in België nog niet is goedgekeurd, noch door de Hoge Raad voor de Economische Beroepen, noch door de federale Minister bevoegd voor Economie, overeenkomstig de voorschriften van artikel 31, § 2, van de wet van 7 december 2016.

Het feit dat in het voorgelegd ontwerp (meer in het bijzonder in par. A4, alsook in overweging (5)) verwezen wordt naar een tekst, die momenteel nog in voorbereiding is, maar die als zodanig nog niet in de Belgische rechtsorde bestaat, brengt de rechtszekerheid in het gedrang en belet de Hoge Raad bijgevolg om ten gronde het voorgelegd ontwerp te kunnen onderzoeken.

Zoals u reeds meegedeeld in ons schrijven van 8 februari jl. inzake de onmogelijkheid om het ontwerp van “Effectennorm” goed te keuren, merkt de Hoge Raad ook in dit dossier op dat de voorgelegde ontwerpnorm betrekking heeft op een zogenaamde “gedeelde” wettelijke opdracht, met name een opdracht die door een onderneming zowel aan een bedrijfsrevisor (lid van het IBR) als aan een gecertificeerde accountant (lid van het ITAA) kan worden toevertrouwd (voor zover er geen commissaris is aangesteld). Toch is het ontwerp enkel door één instituut, met name door het IBR, aan de Hoge Raad voorgelegd en beoogt het ontwerp uitsluitend toepasselijk te zijn op bedrijfsrevisoren.

De Hoge Raad acht het evenwel noodzakelijk dat op de economische beroepsbeoefenaars, aan wie de wetgever eenzelfde opdracht heeft toevertrouwd, een eenvormig normatief kader omtrent de door hen uit te voeren werkzaamheden en omtrent hun verslaggeving toepasselijk zou zijn, ook al behoren zij tot een verschillend instituut.

Deze benadering sluit nauw aan bij de vaste praktijk die reeds bijna 30 jaar toepassing vindt. Meer bepaald zijn sinds de invoering in het vennootschapsrecht van de zogenaamde “gedeelde” wettelijke opdrachten (in 1991, 1993 en recent nog in 2019), de ontwerpnormen ter zake (toepasselijk op de economische beroepsbeoefenaars) steeds op gezamenlijke wijze door de betrokken instituten aan de Hoge Raad voorgelegd.

Dit was inzonderheid het geval voor de bestaande normen omtrent de opdracht van de beroepsbeoefenaar bij de ontbinding en vereffening van vennootschappen, met name de “normen inzake de controle bij het voorstel tot ontbinding van vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid”, waarvan de gezamenlijke tekst in 1997 en vervolgens in 2002 door beide instituten aan de Hoge Raad werd voorgelegd en die door het voorgelegde ontwerp zouden worden opgeheven, althans voor wat betreft de bedrijfsrevisoren.

*
* *

De Hoge Raad heeft zijn teleurstelling geuit, zowel ten aanzien van de Voorzitter van het IBR als ten aanzien van de Voorzitter van het ITAA, omtrent het feit dat de twee instituten waartoe de economische beroepsbeoefenaars behoren, en die over het normatief initiatiefrecht beschikken, er blijkbaar niet in geslaagd zijn om een gezamenlijk uniform normatief kader voor deze wettelijke opdracht (zoals bedoeld in onderhavig schrijven) aan de Hoge Raad voor te leggen. Nochtans dringt een actualisering van de bestaande normen van 2002 zich echt wel op, niet in het minst wat de verslaggeving door de beroepsbeoefenaar betreft, gelet op de gewijzigde internationale normatieve context en inzonderheid de inwerkingtreding van het WVV sinds 2019.

De Hoge Raad is uiteraard steeds bereid om u hierover verder toelichting te verstrekken en houdt zich graag ter beschikking in het kader van de initiatieven die u zou voorstellen.

Voor uw informatie voegen wij in bijlage een kopie van onze briefwisseling ter zake aan de Voorzitters van de betrokken instituten.

Met voorname hoogachting,

Jean-Marc DELPORTE
Voorzitter